

Лутай Лариса Анатоліївна,

доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри менеджменту, Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

Баранець Ігор Михайлович,

аспірант кафедри менеджменту, Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ ПУБЛІЧНОЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ СФЕР

У статті розглядаються теоретико-методичні засади управління проектами та його складових. Основною метою дослідження є обґрунтування рекомендацій щодо впровадження та вдосконалення процесу управління проектами в організаціях публічної та соціальної сфер. Розглядаються складові проектного менеджменту, надається авторське визначення поняття «проект», досліджується генезис управління проектами та його етапи. Подана класифікація процесів управління проектами дозволяє виявити її вплив на можливості реалізації проектів в організаціях з різними моделями управління з точки зору типової моделі управління (ієрархічної, процесної, проектної, програмної), вирішення основних проблем застосування моделі, заходів щодо розвитку системи управління та впливу моделі на систему управління. Визначено основні завдання управління проектами в соціальній та публічній сферах, вирішення яких потребує суттєвих змін всього процесу управління, перш за все, впровадження системного підходу. Метод й алгоритм розроблено для вибору комплексного управлінського інструментарію посилення складових управління проектами в соціальній та публічній сферах. Результати досліджень можуть бути застосовані керівниками підприємницьких структур, органів місцевого самоврядування, а також науковцями, які займаються проблемами управління проектами.

Ключові слова: проект, проектна діяльність, управління проектами, етапи, публічна сфера, соціальна сфера.

Постановка проблеми. Інформаційна революція стала вирішальною точкою неповернення людської діяльності для всіх сфер, зокрема менеджменту, коли звичні форми функціонування бізнесу і суспільства стали неможливі, а постіндустріальні виразилися в певних тенденціях. Це – бурхливий розвиток засобів зв'язку та інформаційних технологій; формування й експансія в умовах глобалізації інформаційного суспільства, імперативом якої є інтелектуальний і духовний розвиток, а ключовим ресурсом – час; глобалізація як втрата значущості проявів локального середовища відносно тенденцій глобальних бізнес-процесів; підвищення попиту на унікальну продукцію порівняно з продукцією масового споживання як результат формування нової системи цінностей у суспільстві; виникнення і розвиток м'яких віртуальних організаційних структур у формі мережових горизонтальних зв'язків, результатом яких став розвиток інформаційних технологій при одночасному підвищенні інтелектуального рівня персоналу і клієнтів.

Зміни, що відбулися у всіх основних видах діяльності людини, не можуть не ставити питання менеджменту, найважливіші відкриття в якому припадають на XIX-XX ст. Серед них: планування виробничих процесів, складання бюджету, аналіз рентабельності інвестицій, управління та планування проектами, побудова організаційної структури, розвиток брендів тощо. Саме тоді зусиллями Д. Маккалума, Ф. Тейлора, Г. Форда був закладений фундамент наукової організації праці й канонічного менеджменту. Але зараз потрібні абсолютно нові підходи до менеджменту організацій взагалі та управління проектами, зокрема.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розробкою та впровадженням методів підтримки реалізації та управління проектів займаються такі видатні вчені як А. Адамс, С.Д. Бушуєва, О.В. Грицунов, Л.А. Заде, А. Кофман, Ф. Грей Кліффорд, М. Нормі, Х. Решке, Т. Саті, Б. Селіа і Ч. Шеммі та ін. Але не вирішеними остаточно залишаються питання щодо використання інтелектуальних методів підтримки

управління проектами в організаційно-технічних системах. Велике різноманіття інформаційних технологій та методик прийняття управлінських рішень, неоднозначність вибору актуалізує питання застосування адекватних методик для вирішення кожного завдання з вибору проекту. Аналіз відомих досліджень у цьому напрямі [1, с. 26-52; 2, с. 96-104; 3, с. 210-244] дає змогу визначити основні орієнтири щодо методики проектного менеджменту.

Напрями визначення взаємного впливу елементів систем різної природи досліджуються у працях багатьох науковців: І.В. Кононенко, Ю.М. Теслі, Б.Г. Коско, Є.К. Корноушенко, В.І. Прангівілі, В.І. Максимова, О.О. Кулініча, Р. Аксельрода, В.Б. Силова та інших. При цьому очевидним є використання підходу, заснованого на знаннях, оскільки використання методів і моделей управління знаннями дають можливість отримати результат в умовах невизначеності, обмежень часу, ресурсів та жорстких обмежень за якістю.

Але досі не вирішеною лишається проблема управління проектами в організаціях публічної та соціальної сфер, які потребують використання сучасних програмних засобів через зростання розмірів проектів, частоти їх виконання, обсягів інформації тощо. Невідкладні питання й завдання у галузі управління проектами публічної та соціальної сфер і нагальна потреба їх розв'язання обумовлюють актуальність цієї статті.

Мета статті – дослідити теоретико-методичні засади управління проектами та його складових, обґрунтувати рекомендації щодо впровадження та вдосконалення процесу управління проектами в організаціях публічної та соціальної сфер.

Виклад основного матеріалу дослідження. Менеджмент – це давно відома технологія, яку настав час оновити і пристосувати до вимог XXI століття. Саме тому, за підтримки «McKinsey&Company», в травні 2008 р. було проведено конференцію «The Management Lab» з метою формування заходів з оновлення управління, а саме:

- сучасний менеджмент, основи якого закладені сто років тому, виробив свій запас міцності, потрібно терміново переглянути всю теорію;

- поки не будуть запропоновані механізми оновлення, компанії не зможуть швидко підлаштуватися під мінливі умови;

- сформульовано 25 масштабних завдань менеджменту, які зводяться до необхідності олюднити організації, щоб вони цінували людей, які працюють у них, на відміну від М. Форда, коли людина в системі машин є лише їх додатком [1].

Особливістю економік сьогодення є надзвичайно розвинені та доступні інформаційні комунікації, у т.ч. електронний банкінг та заміники грошей, тенденція до фізичного зменшення матеріального виробництва з орієнтацією на інтеграцію та кооперацію дрібних товаровиробників, глобалізація товарообігу та фінансових ресурсів, орієнтація економічних процесів на мікросоціальну сферу або окремого споживача і т.ін. Досвід розвинених країн довів, що єдиною ефективною методологією впровадження інновацій є методологія управління проектами. В період кризи – це єдиний інструментарій виживання. Криза спонукає до змін. А застосування сучасних методів управління проектами – це найкращий, перевірений практикою спосіб швидкого, прозорого, економічно ефективного і результативного проведення змін. Тому сьогодні в світі існує велика армія фахівців з управління проектами, для яких ця праця є професійним видом діяльності. Існує твердження, що «в період бурхливих змін і трансформацій наш найзаклятіший ворог – минулий досвід. Наші майбутні успіхи більшою мірою залежать від здатності передбачати майбутнє, ніж від уміння копіювати минуле» [2]. Тому сьогодні тільки гармонійне застосування інструментів стратегічного управління й управління проектами може забезпечити сталий розвиток соціально-економічної системи будь-якого рівня (підприємство, регіон, держава).

Для України в цих умовах орієнтиром економічного прогресу є входження до груп країн з інноваційним шляхом розвитку. Це пов'язано з необхідністю створення інституцій економіки знань. Одним із завдань таких інституцій є впровадження інновацій у всі сфери життєдіяльності суспільства. Проектна методологія дуже швидко стає складовою компонентою інших професій. Це зачепило всі без винятку професії, пов'язані з сучасним управлінням, зокрема й державним (публічним) [4]. Для осіб цієї категорії професій і тих, хто тільки починає займатись управлінням проектами як основним видом діяльності, потрібні початкові знання трьох рівнів: методологічні, методовизначальні та методичні (інструментальні). Для управління проектами їм потрібні не просто знання ознайомчого характеру, а знання, що формують мінімальні вміння. От чому розвиток освітніх та наукових сфер загалом і проектна діяльність університетів, зокрема, набувають неабиякого пріоритету в сучасному світі. Тож необхідно розглядати основні терміни і кореляції управління проектом. Проект – чітко заявлена частина дослідження. Є різні інтерпретації даного поняття в сучасній науковій літературі (табл. 1).

Таблиця 1. Визначення терміна «проект»

Інтерпретації терміна	Джерело
<i>Проект як процес або діяльність</i>	
Проект – послідовність дій, які проводяться у визначений період часу і мають на меті генерувати унікальний, але чіткий результат	Baguley (2009)
Проект є обмежена в часі і цілеспрямована дія ресурсів на створення чого-небудь	Funtov (2011)
Проект – унікальна діяльність, яка включає координовану реалізацію дій для досягнення певної мети в межах встановленого періоду часу	Kovalev (2003)
Проект – тимчасова спроба створити унікальну програму, послугу або результат	Керівництво РМВОК (2004, 2013)
Проект – модуль, комплекс завдань і дій, які мають певні особливості проходження: зрозумілі цілі, зв'язки між цілями і ресурсами, специфічним початком і кінцевими датами проекту, певного ступеня новизни цілей і умов реалізації, неминучість різних конфліктів у межах і навколо проекту	Maliuk & Niemchin (2008)
Проект – спроба, в якій людина, матеріал і фінансові ресурси організуються в новому напрямі задля унікального контексту роботи з даної специфікації, з обмеженням вартості й часу, слідуючи за стандартним життєвим циклом, щоб досягти вигідної зміни, визначеної кількісними і якісними завданнями	Gaupin, Knopfel, Mopic, Motzel & Pannenbacker (1999)
Проект – унікум, швидкоплинна спроба, зроблена, щоб досягти планових завдань, які могли бути визначеними продукцією, результатами або виплатами	Association for Project Management (2015)
Проект – унікальний процес, що складається з набору координованих дій, що управляються, з датою початку і закінчення, щоб досягти об'єктивного узгодження із специфічними вимогами, зокрема обмеженнями часу, вартості і ресурсів	Bureau of Indian Standards (2003)
Проект – це діяльність, за якої матеріальні, фінансові та людські ресурси організовано новаторським шляхом для виконання унікальної роботи при обмеженні у часі та витратах, щоб досягти позитивних змін, визначених кількісними та якісними параметрами задуму [5]	Ворона П.В. (2013)
<i>Проект як безліч дій</i>	
Проект – унікальна безліч процесів, що складаються з координованих дій із запуском і кінцевими датами, а також управляються та виконуються задля досягнення проектних завдань	Британська Стандартна Установа (2012)
Проект – початковий намір, створення зображення об'єкта, присутній у формі його опису, схем, малюнків, обчислень, виправдань, індикаторів	Raizberg & Lozovskiy (2008)
Проект – унікальна безліч координованих дій, з певним стартом і показниками закінчення, зробленими індивідуумом або організацією, щоб відповідати специфічним завданням у межах певного списку, вартості і переліку параметрів	Gaupin, Knopfel, Mopic, Motzel & Pannenbacker (1999)
Проект – комплекс наукового дослідження, соціальний, економічний, директорський, бізнесовий й інші компоненти, сполучені ресурсами, виконавцями і граничними термінами (створюється і націлюється на заміну об'єкта управління). Використовуючи всі ці компоненти в групових довідках, щоб вирішити проблему більш фактично і досягти мети у встановлений період часу	Tarasiuk (2006)
<i>Проект як здійснення чого-небудь</i>	
Проект – тимчасове здійснення, щоб створити унікальну програму або обслуговування з певним запуском і кінцевим показником та специфічними завданнями, досягнення яких означає завершення	Опіка (2000)
Проект – здійснення, яке знаходиться в керівництві, що характеризується унікальністю умов; наприклад як завдання, часовий проміжок, вартість і якість та інші умови, диференціювання до інших спроб, проектна специфічна організація	Gaupin, Knopfel, Mopic, Motzel & Pannenbacker (1999)

Таким чином, термін «проект» включає такі складові: фокус на специфічних цілях (результатах), сконцентрованість на новизні, координування виконання багатьох взаємозв'язаних дій, споживання ресурсів, обмеження часу тощо. Проект існує доти, доки потрібно отримати кінцевий результат. Саме спільні складові об'єднують проектне управління з управлінням у соціальній та публічних сферах, але останні мають відмінності. На управління соціальними (публічними) процесами дуже впливають фактори зовнішнього та внутрішнього середовища, що значно змінює алгоритм процесів управління

та використання ресурсів, тому кожний наступний управлінський процес у соціальній (публічній) сфері необхідно вважати новим. Отже, *проект можна визначити як управління взаємопов'язаними процесами та ресурсами у нових просторових і часових умовах під впливом внутрішніх та зовнішніх факторів для досягнення певного результату.*

Генезис проекту надзвичайно довгий. Ще в ранньому середньовіччі Томас фон Альткельн (Thomas von Altkoeln) вказував на т.зв. *Taxotechnie* (*technie* – мистецтво і *taxien* – впорядкування), якою у формі проектів володіли вавилоняни та

египтяни [6]. Але як галузь знань, управління проектами сформувалося лише в середині 20 сторіччя в підрозділах спільних проектів військово-повітряних сил США, а також спеціальних проектів військово-морського флоту США, де оформилася практика управління проектами. Її головні завдання полягали у: визначенні необхідних результатів; ретельному плануванні; призначенні головного виконавця, відповідального за розробку і виконання проекту. Передумови для бурхливого розвитку системи управління проектами були такі: динаміка бізнесу, що зростала; скорочення життєвого циклу товарів; технічна складність товарів; технологічна розподіленість виробництва товарів; розвиток глобального бізнесу; стрімке зменшення ринкових ніш; розвиток інформаційних технологій [2].

Для ефективного управління проектом використовують стандартні процеси, які можуть бути розбиті на п'ять основних груп, що реалізують різні функції управління: 1) ініціації – ухвалення рішення на початку виконання проекту; 2) планування – визначення цілей і критеріїв успіху проекту і розробка робочих схем їх досягнення; 3) виконання – координація людей і інших ресурсів для виконання плану; 4) управління і контроль, моніторинг, вимір ходу робіт, визначення необхідних коригуючих дій, їх узгодження і застосування; 5) завершення – формалізація виконання проекту або фази і підбиття їх підсумку [6].

Незважаючи на всі ці складності, в сучасному інформаційному світі управління проектом стає основною управлінською методологією. Оцінка ефективності використання систем управління проектами в українських компаніях не проводилася. У США та європейських країнах такі дослідження проводяться регулярно. Один із звітів, підготовлених Інститутом управління проектами США (PMI), містить дані, отримані у більш ніж ста північноамериканських компаній-професіоналів у галузі управління проектами [3].

У таблиці 2 розглянуто можливості реалізації проектів у типових моделях управління організацією.

Таким чином, реалізація проектів багато в чому залежатиме від готовності організації щодо її впровадження. А тому управління проектами у соціальній і публічній сферах дозволяє вирішити такі завдання:

- обґрунтувати доцільність витрат на суспільні та соціальні проекти;
- розробити оптимальну схему фінансування робіт;
- скласти план робіт, що включає терміни виконання робіт, споживання ресурсів, необхідні витрати;

- оптимально організувати виконання робіт і взаємодію учасників проекту;

- здійснювати планування і управління якістю;

- здійснювати аналіз і управління проектними ризиками;

- оптимально планувати і управляти контрактами;

- аналізувати відхилення фактичного ходу виконання робіт від запланованого і прогнозувати наслідки відхилень, що виникають;

- моделювати коригуючі дії на інформаційних моделях проектів і приймати обґрунтовані управлінські рішення;

- вести архіви проектів і аналізувати досвід їх реалізації, який може бути використаний в інших проектах тощо [9].

Управління проектами належить до універсальних управлінських технологій із конструйованим алгоритмом дій, котрий піддається масштабуванню, та має розширений інструментарій щодо засобів, які допомагають приймати управлінські рішення.

Висновки. Таким чином, управління проектами публічної та соціальної сфер вимагає інноваційного підходу з урахуванням викликів економічного стану макро-, мікрорівня держави та домогосподарств, впливу глобальних процесів економіки, насиченості інформативного поля та обміну інформацією, змін у суспільстві, що супроводжується трудовою міграцією та статусною зміною професійної діяльності працівників.

За ієрархічною моделлю управління працює більшість державних організацій, державних наукових центрів, державних закладів освіти та великих підприємств. Така модель, на відміну від програмної, процесної та проектної, гальмує впровадження нових технологій та інновацій, бо потребує значних витрат на утримання багаторівневих структур управління. Найголовніше, ієрархічна модель не дає самій організації змінюватися відповідно до вимог навколишнього середовища і відповідати на виклики майбутнього.

Управління проектами передбачає виконання віртуального моделювання суспільних та соціальних проектів у різних варіаціях, що є менш затратним ніж у інших моделях управління. Незважаючи на ці складності, в сучасному інформаційному світі управління проектом стає основною управлінською методологією. Ця система управління є ефективною при розробці та впровадженні інновацій, нових технологій, систем автоматизації та інформаційних технологій. Методологія проектного управління може використовуватися на різних рівнях та масштабах управлінської діяльності. Впровадження інформаційних систем управління проектами соціальної (публічної)

Таблиця 2. Можливості реалізації проектів в організаціях з різними моделями управління*

Типова модель управління	Можливість реалізації	Основні проблеми застосування моделі	Заходи з розвитку системи управління	Вплив моделі на систему
Ієрархічна	Дуже низька	Відсутність структурного підрозділу, відповідального за розвиток організації та впровадження інновацій; відсутність горизонтальних зв'язків управління; значний опір при впровадженні інновацій; велика кількість рівнів управління; залежність успіху проекту від управлінців верхнього рівня; залежність від кваліфікації, особистих і ділових якостей вищих керівників	Впровадження системи стратегічного управління; започаткування горизонтальної взаємодії підрозділів для вирішення стратегічних завдань розвитку організації; організація проектного офісу; регламентування взаємодії проектного офісу з ієрархічною структурою підприємства; повна перекваліфікація управлінців середньої та вищої ланки управління; цілковита реструктуризація організації відповідно до сучасних уявлень про управління	Сповільнена реакція на зовнішні та внутрішні зміни; «хвороблива» реакція на кризи; низький рівень ініціативи персоналу; нераціональне використання ресурсів
Процесна	Низька	Відсутність структурного підрозділу, відповідального за розвиток організації та впровадження інновацій; необхідність перебудови процесів, що є дорогим проектом; опір змінам; відсутність компетенцій проектного управління; необхідність створення системи актуалізації бізнес-процесів організації, аналіз і контроль змін	Розроблення та впровадження моделі стратегічного розвитку організації; організація проектного офісу; доповнення процесної моделі процедурами взаємодії з проектним офісом і стандартами проектного управління; навчання персоналу стандартам і методології проектного управління	Перебудова всіх процесів в організації; мотивація ініціативи персоналу; раціональне використання ресурсів
Проектна	Середня	Різноманітність і велика кількість проектів призводить до розосередження ресурсів і зниження їх ефективності; конкуренція між проектами за компетентні людські ресурси; роз'єднаність у розумінні загальних цілей організації (досягнення мети проекту ставиться вище, ніж досягнення стратегічних цілей організації)	Доповнення проектного управління портфельним, де проектам, спрямованим на технологічний та інноваційний розвиток, надається вищий пріоритет реалізації; відбір проектів з точки зору місії організації. Закриття проектів, які не підтримують стратегію розвитку; перехід до програмної моделі управління на основі методології P2M	Зовнішні та внутрішні зміни є складовою проекту; передбачає виникнення криз; високий рівень ініціативи проектною командою; оптимальне використання ресурсів
Програмна	Висока	Нова і, як наслідок, не дуже відома; вимагає високих професійних компетенцій співробітників на всіх рівнях управління, розуміння і підтримки місії і стратегії розвитку організації всіма співробітниками; важко впроваджується на пострадянському просторі, оскільки вимагає великої соціальної мотивації	Підвищення рівня компетенцій співробітників за рахунок навчання та сертифікації; реалізація мотиваційних програм для співробітників, які впроваджують і підтримують роботу організації на основі P2M; стимулювання P2M-сертифікації менеджерів організації	Готовність до зовнішніх та внутрішніх змін; місія визначає розвиток; зацікавленість співробітників у розвитку; нераціональне використання ресурсів

* Розроблено авторами на основі [7, 8].

сфери потребує певних змін процесів управління. Сам процес впровадження потребує системного підходу, що передбачає планування комплексу робіт та контроль за їх здійсненням. Для використання методики управління проектами соціальної (публічної) сфери необхідне проведення

попередніх теоретичних досліджень механізмів впровадження інформаційних технологій з метою автоматизації процесів ефективного управління, контролю за виконанням проектів та їх завершенням. А це потребує подальших наукових розробок у даному напрямі.

Список використаних джерел

1. Грицунов О.В. Інформаційні системи та технології: навч. посіб. [для студентів за напрямом підготовки «Транспортні технології»]. Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. Х.: ХНАМГ, 2010. 222 с.
2. Бушуева Н.С. Модели и методы проактивного управления программами организационного развития: монография. К.: Наук. світ, 2007. 199 с.
3. Клиффорд Ф. Грей Управление проектами. Клиффорд Ф. Грей, Эрик У. Ларсон. М.: Дело и Сервис, 2007. 608 с.
4. Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки. Закон України від 09.01.2007 р. № 537-V.
5. Ворона П.В. Технологія управління проектами. Полтава: ПП Шевченко, 2013. 172с.
6. Локк Д. Основы управления проектами. Пер. с англ. М.: "НИРО", 2004. 253 с.
7. Тесля Ю.М. Системна організація управлінських взаємодій як інструмент підвищення ефективності реалізації складних проєктів. Ю.М. Тесля, І.І. Оберемок, О.Г. Тимінський. Вісник Черкаського державного технологічного університету. Черкаси: ЧДТУ, 2008. № 2. С. 100-105.
8. Чайковская М.П. Оптимизация бизнес-процессов ИТ-компаний на базе инструментария информационных технологий. Восточно-Европейский журнал передовых технологий. № 1/10 (61). 2013. Часть 2. С. 116-119.
9. Баранець І.М. Управління проектами з використанням програмних засобів. Організаційно-управлінські та психологічні аспекти сучасного ринку праці України: тези доповідей V Всеукр. наук.-практ. конф. студентів та аспірантів / упоряд. О.П. Канівець, Л.Г. Новаш. Ч.ІІ. К.: ІПК ДСЗУ, 2016. С. 45-47.

References

1. Gryczunov O.V. Informacijni sy'stemy` ta tehnologiyi: navch. posib. [dlya studentiv za napryamom pidgotovky` «Transportni tehnologiyi»]. Xark. nacz. akad. mis`k. gosp-va. X.: XNAMG, 2010. 222 s.
2. Bushueva N.S. Modely` y` metody proakty`vnogo upravleny`ya programmamy` organy`zacy`onnogo razvy`tya: monografy`ya. K.: Nauk. svit, 2007. 199 s.
3. Kly`fford F. Grej Upravleny`e proektamy`. Kly`fford F. Grej, Ery`k U. Larson. M.: Delo y` Servy`s, 2007. 608 s.
4. Pro osnovni zasady` rozvy`tku informacijnogo suspil`stva v Ukrayini na 2007–2015 roky`. Zakon Ukrayiny` vid 09.01.2007 r. # 537-V.
5. Vorona P.V. Tehnologiya upravlinnya proektamy`. Poltava: PP Shevchenko, 2013. 172s.
6. Lokk D. Osnovy upravleny`ya proektamy`. Per. s angl. M.: "NIPPO", 2004. 253 s.
7. Teslya Yu.M. Sy`stemna organizaciya upravlins`ky`x vzayemodij yak instrument pidvy`shhennya efekty`vnosti realizaciyi skladny`x proektiv. Yu.M. Teslya, I.I. Oberemok, O.G. Timins`ky`j. Visny`k Cherkas`kogo derzhavnogo tehnologichnogo universy`tetu. Cherkasy`: ChDTU, 2008. #2. S. 100-105.
8. Chajkovskaya M.P. Opty`my`zacy`ya by`znes-processov Y`T-kompany`y` na baze y`nstrumentary`ya y`nformacy`onny`x tehnology`j. Vostochno-Evropejsky`j zhurnal peredovy`x tehnology`j. # 1/10 (61). 2013. Chast` 2. S. 116-119.
9. Baranecz` I.M. Upravlinnya proektamy` z vy`kory`stannyam programny`x zasobiv. Organizacijno-upravlins`ki ta psy`xologichni aspekty` suchasnogo ry`nku pracj Ukrayiny`: tezy` dopovidej V vseukr. nauk.-prakt. konf. studentiv ta aspirantiv / uporyad. O.P. Kanivecz`, L.G. Novash. Ch.II. K.: IPK DSZU, 2016. S. 45-47.

Larisa Lutay,

Doctor of Economics, Professor, Head of the Department of Management at the Ukrainian State Employment Service Training Institute;

Igor Baranets,

post-graduate student in the Department of Management at the Ukrainian State Employment Service Training Institute

Theoretical principles of project management in the public and social spheres

This article deals with theoretical and methodological principles of project management and its components. The main purpose of this study is to justify the recommendations for implementation and improvement of the project management process in public and social organizations. This article discusses the components of project management, it presents the authors' definition of "a project", and studies the genesis of project management and its stages. The presented classification of project management processes makes it possible to reveal its impact on the feasibility of implementing projects in organizations with different management models in terms of a typical management model (hierarchical, process, project, programmatic), implementation feasibility, the main issues of application of the model, activities for the development of management and also the impact of the model on management. The article defines the main tasks of project management in the social and public spheres, the solution of which requires significant changes in the whole process of management, primarily introduction of the system approach. A method and an algorithm were designed to select comprehensive managerial tools for strengthening the components of project management in the social and public spheres. Research results will be useful for managers of business units, local authorities, and project management researchers.

Key words: project, project activities, project management, stages, public sphere, social sphere.

Стаття надійшла 02.07.2018